

Sygn. akt II Ka 400/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Sędziowie:	SO Jerzy Kozaczuk (spr.) SO Teresa Zawisłak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale prokuratora Luby Fiłoc

po rozpoznaniu w dniu 15 listopada 2013 r.

sprawy **T. K.**

oskarżonego o przestępstwo z art. 244 kk i in.

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Węgrowie

z dnia 5 czerwca 2013 r. sygn. akt II K 649/12

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oskarżonego T. K. na zasadzie art. 28 § 1 kk w zw. z art. 17 § 1 pkt 2 kpk, uniewinnia od popełnienia zarzucanego mu czynu;

II. wydatki postępowania odwoławczego przejmuje na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II Ka 400/13

UZASADNIENIE

T. K. został oskarżony o to, że w dniu 23 maja 2012 roku w R., gm. L., pow. (...), woj. (...) kierował motorowerem marki Y. nr rej. (...) nie stosując się do orzeczonego przez Sąd Rejonowy w S. wyrokami: z dnia 13.11.2007r., sygn. akt II K (...) oraz z dnia 23.06.2008 r. sygn. akt II K (...) zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych, przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności będąc uprzednio skazanym za umyślne przestępstwo podobne, **tj. o czyn z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk**

Wyrokiem z dnia 5 czerwca 2013r. Sąd Rejonowy w Węgrowie oskarżonego T. K. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu wyczerpującego dyspozycję art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za czyn ten na podstawie tych przepisów skazał go na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności. Zasadził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 180 zł tytułem opłaty oraz obciążył go poniesionymi w sprawie wydatkami w kwocie 550,02 zł.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego.

Wyrokowi zarzucił:

1. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a mianowicie:

- art. 2 § 2, 4, 7, 366 § 1, 410 oraz 424§1 pkt 1 kpk poprzez nienależyte rozważenie wyjaśnień oskarżonego T. K. oraz zeznań świadków J. K. (1), J. K. (2), K. M., P. W. i W. P. oraz dokumentów w postaci pisma urzędowego Starostwa Powiatowego –Wydział Komunikacji w S. z dnia 10 grudnia 2012 roku (k.125) oraz pisma urzędowego Komendy Miejskiej Policji w S. z dnia 11 lutego 2013r. (k.142) we wzajemnym ich powiązaniu – co w konsekwencji doprowadziło do bezpodstawnego odmówienia wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego, z których wynika, iż w dacie popełnienia zarzuconego mu czynu nie miał świadomości i wiedzy, że kierując motorowerem nie zastosował się do orzeczonego wobec niego sądowego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych,
- art. 7 i 168 kpk przez wyrażenie dowolnej, błędnej i niezgodnej z zasadami wiedzy, logiki i doświadczenia życiowego i zawodowego oceny, iż okoliczność, że każdy motorower jest pojazdem mechanicznym objętym zakresem przedmiotowym środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych jest objęta wiedzą powszechną i była znana również oskarżonemu – co w konsekwencji doprowadziło do niezastosowania w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonemu konstrukcji przepisu art. 28 § 1 kk,
- mogący mieć wpływ na treść orzeczenia błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę tego orzeczenia poprzez dowolne, nie poparte dowodami, niezgodne z zasadami wiedzy, doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania przyjęcie, iż oskarżony T. K. kierując motorowerem typu skuter w dacie popełnienia zarzuconego mu czynu nie zastosował się do środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokami Sądu Rejonowego w S. i nie działał w błędzie, co do okoliczności stanowiącej znamię czynu zabronionego – co w konsekwencji doprowadziło do niesłusznego uznania oskarżonego T. K. za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia wypełniającego dyspozycję występkę z art. 244 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, podczas gdy należyta i obiektywna ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego wskazuje na zaistnienie wymienionej w art. 28 § 1 kk przesłanki wyłączającej odpowiedzialność karną oskarżonego – co winno skutkować uniewinnieniem oskarżonego od popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia.

Podnosząc te zarzuty skarżący wniósł o:

1. zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, ewentualnie
2. uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Ponadto obrońca wniósł o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania odwoławczego ze względu na jego trudną sytuację materialną i osobistą.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca poparł apelację i wnioski w niej zawarte. Oskarżony przyłączył się do stanowiska swojego obrońcy. Prokurator wniósł natomiast o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje.

Apelacja obrońcy jako w pełni uzasadniona na uwzględnienie zasługuje.

Na wstępie stwierdzić należy, iż sąd I instancji dokonał prawidłowej oceny dowodów i trafnie na ich podstawie ustalił w sprawie stan faktyczny.

Z uwagi na to, iż apelacja nie kwestionuje dokonanej oceny wiarygodności dowodów (poza wyjaśnieniami oskarżonego) i ustalonego stanu faktycznego, nie ma potrzeby odnoszenia się do tych kwestii. Na potrzeby niniejszego uzasadnienia wystarczy więc powiedzieć, iż sąd odwoławczy w pełni te rozstrzygnięcia aprobuje.

Istotą sporu w sprawie niniejszej jest to, czy ustalony przez sąd rejonowy stan faktyczny i opisane w nim zachowanie oskarżonego stanowi przestępstwo z art. 244 k.k., czy też przestępstwem nie jest, z uwagi na to, iż oskarżony działał pod wpływem błędu co do znamion zarzuconego mu czynu, co podniósł w swojej apelacji obrońca.

Zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach w tym składzie orzekającym, ustalony przez Sąd Rejonowy w Węgrowie stan faktyczny oraz zebrane dowody oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu pozwalają uznać, iż zachowanie oskarżonego nie stanowi jednak przestępstwa.

Nie ulega żadnej wątpliwości, iż oskarżony miał orzeczony wyrokiem sądu środek karny zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, który obowiązywał go również w dniu 23 maja 2012 r.. Pomimo tego zakazu kierował motorowerem marki Y., który jest niewątpliwie pojazdem mechanicznym w rozumieniu zarówno przepisów prawa o ruchu drogowym jak i prawa karnego materialnego. W takiej sytuacji prawno procesowej zachowanie oskarżonego formalnie wyczerpuje dyspozycję przestępstwa z art. 244 k.k., a z uwagi na uprzednią karalność oskarżonego i odbycie kary pozbawienia wolności w rozmiarze przekraczającym 6 miesięcy za umyślne przestępstwo podobne, również w związku z art. 64§1 k.k..

Pomimo powyższych ustaleń sąd odwoławczy nie podzielił stanowiska sądu rejonowego w odniesieniu do winy oskarżonego zawartego w zaskarżonym wyroku.

Jest faktem oczywistym, iż nieznanomość prawa szkodzi. Rodzić to powinno odpowiedzialność karną oskarżonego za zdarzenie z dnia 23 maja 2012r..

Z ustaleń sądu I instancji wynika jednak, iż oskarżony był już wcześniej zatrzymywany przez funkcjonariuszy policji do kontroli drogowej w warunkach jak w sprawie niniejszej tj. podczas kierowania motorowerem i to w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Pomimo obowiązującego wówczas zakazu, po kontroli drogowej dokonanej w dniu 28 sierpnia 2009 r. w S., oraz po dokonaniu stosownych sprawdzeń w systemach informacyjnych, funkcjonariusze policji zezwoli jednak oskarżonemu na dalsze kierowanie motorowerem.

Fakt odbytej kontroli drogowej i braku jakichkolwiek konsekwencji prawno karnych w stosunku do oskarżonego, nakazuje w innym świetle oceniać zachowanie oskarżonego pod względem prawnym. Sąd I instancji ustalił przecieź, iż oskarżony zasięgał informacji w Wydziale Komunikacji Starostwa Powiatowego w S., czy pomimo orzeczonego zakazu może poruszać się pojazdami mechanicznymi, do prowadzenia których nie potrzeba prawa jazdy. Uzyskał odpowiedź twierdzącą. Po uzyskaniu takiej odpowiedzi, był następnie kontrolowany przez funkcjonariuszy policji, którzy również nie kwestionowali jego uprawnień, i to po stosownych konsultacjach i sprawdzeniach. W takiej sytuacji faktycznej zdaniem sądu odwoławczego, oskarżony miał podstawy do uznania, iż faktycznie może poruszać się motorowerami pomimo orzeczonego zakazu, skoro nie kwestionują tego funkcjonariusze policji, a więc, co do zasady osoby, które powinny wiedzieć czy orzeczony wobec oskarżonego zakaz obejmuje także skutery. Ten błąd funkcjonariuszy policji z Komendy Powiatowej w S., wynikał niewątpliwie z wadliwości systemu rejestrującego w nim osoby, wobec których orzeczono środki karne zakazu prowadzenia pojazdów. Wadliwość systemu, nie może jednak podważać faktu, iż oskarżony mógł być rzeczywiście przekonany, iż orzeczony wobec niego zakaz faktycznie nie dotyczy motorowerów, co zdecydowało, iż w okresie późniejszym w tym również w dniu 23 maja 2012 r. kierował motorowerem, pomimo orzeczonego środka karnego w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych.

Kierując się powyższymi przesłankami sąd okręgowy uznał za w pełni wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, w których twierdzi, iż wyłączną przyczyną kierowania motorowerem w dniu zdarzenia było uzyskanie zarówno w starostwie powiatowym jak i od funkcjonariuszy policji jego zdaniem w pełni wiarygodnej informacji, iż obowiązujący go również w dniu 23 maja 2012 r. zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych nie dotyczy skuterów.

Zgodnie z dyspozycją art. 28§1 k.k., nie popełnia umyślnie czynu zabronionego ten, kto pozostaje w błędzie co do okoliczności stanowiącej jego znamię. W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można zdaniem sądu odwoławczego przypisać oskarżonemu umyślności w działaniu, a więc posiadania wiedzy, iż również skuter jest pojazdem mechanicznym, a tym samym jest objęty obowiązującym go środkiem karnym.

Niemożliwość przypisania, zdaniem Sądu Okręgowego w Siedlcach w tym składzie orzekającym, oskarżonemu winy umyślnej z uwagi na działanie w błędzie co do znamienia czynu, musiało skutkować koniecznością zmiany zaskarżonego wyroku i uniewinnieniem T. K..

Orzeczenie o kosztach uzasadnia przepis art. 632 ust. 2 k.p.k..

Z tych wszystkich względów podzielając apelację obrońcy Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.

eo